

— Да хубавица, се съгласи старата. Тъ понѣ-кога иди при моята Анка. Ами кой е другиятъ?

— Никола се казва, бѣденъ, *чиракъ* при единъ французски пантолонжия, който е отворилъ пантолонжийница на *чаршията*.

— Тукашенъ ли е?

— Струва ми се нѣ. Но азъ не съмъ виждала другия да чете тъй много и прѣлѣжно, като него.

— Какво чете?

— Всичко, каквото се намѣрва въ четалището. Помня, че когато дойде най-напрѣдъ прѣди година или половинъ нищо незнаеше, а сега е станалъ доста уменъ. Тъй разсѣждава за България, като че по книга го чете.

— Дали може нѣщо да се очаква отъ него?

— Господъ знае. Показва се усерденъ. Нищо лошо не се чува за него.

Станко описа, по желанието на Мокра, доста подробно николовата наружностъ даже и разказа какъ е той облѣченъ, и каква му е шапката. Благодарение на това описание, Мокра може да припомни Никола, когото бѣше видѣла надъ пропастьта, когато той се раздѣли отъ Еленка.

— Ами знаешъ ли, че азъ вече зная този младъ човѣкъ, казваше Мокра, когато се срѣщна съ Станка. И той ми се ареса. Ти доволенъ ли си отъ него?

— Да, доволенъ съмъ. Той иди много редовно да взѣма книгитѣ да ги носи въ четалището и, ако се вѣрва на неговитѣ думи, той е готовъ въ огъня да стѣпи за отечеството си . . . усърденъ, усърденъ е той.

Слѣдъ нѣколко дена послѣ този разговоръ се получи писмо отъ Петра, въ което, между другото, имаше: „по-вече непиша, тъй като отъ Драгана, който ще прѣстигне наскоро въ Русчукъ, ще се научите за всичко.“ Мокра се замисли слѣдъ получаванieto на това извѣстие.

— Ами какво ще стане съ военното училище? Нима може да се свърши училището за три мѣсеца?

— Може, отговори Станко, — само не да се свърши, а да се напустне. Може би Драганъ да иска да се върне само за нѣколко врѣме и пакъ да отиде.